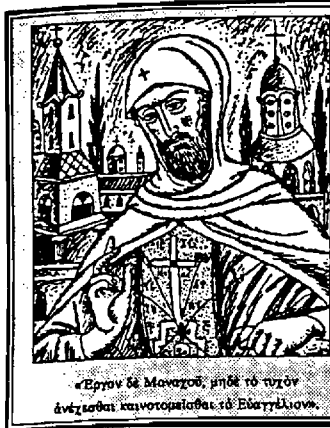

Θ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Μηνιαία ἔκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Δ'

Μάιος - Ιούνιος 1997

Ἄρ. Φύλλου 24

(622)

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΧΙΣΜΑΤΩΝ»

Πολλάκις οἱ Ὀρθόδοξοι στὶς σχέσεις τους πρὸς τοὺς αἰρετικούς ἤλθαν σὲ δύσκολες στιγμὲς προκειμένου νὰ διατηρήσουν τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμμονὴν τους εἰς τὰς αἰωνίους ἀληθείας τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἔτσι βλέπομεν ἁγίους πλήρεις ἀγάπης, ὅπως τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, τὸν ἅγ. Ἀπόστ. Παῦλον, τὸν ἅγ. Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν, τὸν ἅγ. Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, νὰ παραμένουν ἀνυποχώρητοι σὲ θέματα πίστεως, διότι ἄλλο ἀγάπη πρὸς τὸν πλανηθέντα καὶ αἰρετικὸν καὶ ἄλλο ὑποχώρησις στὴν αἵρεσίν του ἐκ δῆθεν ἀγάπης. Αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἀποκαλεῖ ἐπιτυχὴς «μισανθρωπία» ὁ ἅγ. Μάξιμος.

Τὴν ἀνωτέρω θέσιν ἐξέφρασε ἤδη ἀπὸ τὸν 4 αἰῶνα ὁ μέγας Ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν προσευχόμενος μετὰ πολλοῦ πάθους ὑπὲρ τῶν συμφυλετῶν του Ἑβραίων διὰ νὰ μετανοήσουν, προέτρεπε συγχρόνως τὸν μαθητὴν του Τιμόθεον νὰ παραιτῆται τοῦ πρὸς τοὺς αἰρετικούς διαλόγου «μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν». Ἐγνώριζε ὁ μακάριος, ὡς θεόπνευστος πού ἦτο, ὅτι ὅταν «σκληρυνθοῦν» οἱ αἰρετικοὶ δὲν μετανοοῦν. Διὰ τοῦτο καὶ ἤλεγξε τοὺς πατριώτας του Ἑβραίους «... τῶν καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων καὶ Θεῷ μὴ ἄρεσκόντων, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων... ἔφθασε δὲ ἐπ' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος». (Α' Θεσσ. 2, 15).

Δυστυχῶς πολλάκις πολλοὶ ἀδιαφόρησαν γιὰ τὴν θέσιν αὐτὴν τῆς Ὀρθοδοξίας κηρύσσοντες ἔργῳ καὶ λόγῳ ὅτι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον πρέπει νὰ γίνεται αἰτία ὑποστολῆς ἀκόμῃ καὶ τῆς ἀληθείας. Τοῦτο ὅμως, πλὴν τῶν ἄλλων, κατέδικασε μετὰ περισσῆς δυνάμεως ὁ Μ. Βασίλειος γράφων: «Πανταχοῦ δὲ φυλακτέον ἡμῖν, μή, προφάσει, μιᾶς ἐντολῆς, ἐτέραν φανῶμεν καταλύοντες». (ΒΕΠΕΣ, 53, 163).

Τὸ θλιβερώτερον μὲ αὐτοὺς εἶναι, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ὑπακούουν στὴν προτροπὴν τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ τοῦ Μ. Βασιλείου, ἀλλ' ἀποκαλοῦν «ζηλωτὰς οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» τοὺς διαφωνοῦντας, ἐνῶ αὐτοὶ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ «διάκρισιν», «ἀγάπην» καὶ «στρατηγικὴν», πού ὁδηγεῖ τοὺς αἰρετικούς σὲ μετάνοιαν...

Ἕνας τέτοιος θιασώτης τῆς ἀνευ ὄρων ἀγάπης πρὸς τοὺς αἰρετικούς παρουσιάζεται στὶς ἡμέρες μας καὶ ὁ Σεβ. ἐπίσκοπος Πρεβέζης κ. Μελέτιος Καλαμαράς. Προκειμένου ν' ἀμβλύνη τίς ἐντυπώσεις πού ἔχει

δημιουργήσει ἡ ὑπογραφή του στὴν κατάπτυστον συμφωνία τοῦ Σαμπεζῦ μὲ τοὺς Μονοφυσίτας (1990), ἠθέλησε νὰ παρουσιάσῃ ὡς σύμμαχον καὶ ὑπέρμαχον τῆς συμπεριφορᾶς του τὸν ἅγιον Νεκτάριον Αἰγίνης! Καὶ τοῦτο διότι ὁ ἅγιος στὴν «Ποιμαντικὴ» του ἀφιερώνει μισὴ σελίδα γιὰ νὰ ἐκφράσῃ μερικὲς σκέψεις του γιὰ τὴν «σχέσιν τοῦ Ἐπισκόπου πρὸς τὰς τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησίας» (σελ. 192 τῆς ἐκδ. 1974). Εἶναι δυνατόν σὲ μισὴ σελίδα κειμένου νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ πελῶριον αὐτοῦ θέμα; Ἀπλῶς ὁ ἅγιος δίκην τηλεγραφήματος δίδει ὠρισμένας θέσεις καὶ ἀπόψεις τοῦ θεματος, τὰς ὁποίας καὶ αὐτὰς παρερμήνευσε ὁ Σεβ. Μ.

Μὲ βάσι λοιπὸν τὸ ἀνωτέρω κείμενον τοῦ ἁγίου ἔγραψε ἓνα ἄρθρον μὲ τίτλον: «Ὁ ἅγιος Νεκτάριος καὶ ἡ στάσις του ἐναντι τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων» (ΕΚΚΛΗΣΙΑ, Νο 3, τοῦ '97, σσ. 119-122). Δυστυχῶς ὅμως τὰ συμπεράσματά του πόρρω ἀπέχουν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκφράζουν τὸν Ἅγιον ἢ τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν. Ὡς θὰ παρατηρήσῃ κατωτέρω καὶ ὁ ἀναγνώστης, πρόκειται περὶ μιᾶς ἐκ προθέσεως παρερμηνείας τῶν κειμένων πού παραθέτει, προκειμένου νὰ δικαιολογηθῇ ἡ στάσις του στὸ Σαμπεζῦ καὶ νὰ κατηγορηθοῦν οἱ ἀντίπαλοί του, οἱ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζηλωταί».

Μὲ τὴν πράξιν του αὐτὴν μᾶς ὑπενθύμισε τὴν διαγωγὴν τῶν συγχρόνων οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ λιποθυμοῦν ἐξ ἀγάπης πρὸς πάντα αἰρετικὸν δαιμονίζονται ὅταν ἀναφέρονται λόγῳ, ἔργῳ, ἢ συγγραφῇ πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ἀντιοικουμενιστάς! Καὶ μόνον ἐξ αὐτοῦ εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς, ὅτι ὅλα τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτῶν περὶ ἀγάπης ἀποτελοῦν ὑποκρισίαν καὶ προσβολὴν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀρετῆς.

Ὁ ἐπίσκοπος καὶ οἱ αἰρετικοὶ

Καιρὸς ὅμως νὰ γνωρίσωμεν τὸ κείμενον τοῦ ἁγίου.

«Ὁ μὴ ἀγαπῶν τοὺς ἑτεροδόξους ἐπίσκοπος, ὁ μὴ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐργαζόμενος, ἀπὸ ψευδοῦς κινεῖται ζήλου καὶ ἐστερημένος ἐστὶν τῆς ἀγάπης» διότι ὅπου ἡ ἀγάπη, ἐκεῖ καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς...».

Πολὺ ὥραϊα τὰ λέει ὁ ἅγιος! Μήπως ὀλόκληρος ἡ Ὀρθοδοξία δὲν εὐχεται στὴν Θ. Λειτουργία ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς τῶν αἰρετικῶν; Ποσάκις δὲν διελέχθη μαζὶ

τους διὰ μέσου τῶν αἰώνων μετὰ πάσης ἐπικεικίας καὶ ἀγάπης, χωρὶς ὁμως καρπούς, λόγω τῆς ἀμετανοησίας των;

Μὲ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ δὲ ἐννοεῖ ὁ ἅγιος, ὅτι προτοῦ νὰ δείξουν οἱ αἰρετικοὶ μετάνοιαν καὶ ἀλλαγὴν, θὰ πρέπει νὰ συμπροσευχώμεθα μετ' αὐτῶν καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλοῦμε Ὁρθοδόξους καὶ Ἐκκλησία, ὥς πράττουν οἱ σημερινοὶ Οἰκουμενισταί. Διότι ἔτσι φαίνεται νὰ ἐννοεῖ τοὺς λόγους τοῦ ἁγίου ὁ Σεβ., ὅταν ἐπεξηγῶν αὐτοὺς γράφει: «Μὲ ἄλλα λόγια γιὰ τὸν ἅγιον Νεκτάριον, ἐκεῖνοι ποὺ ἀρνοῦνται τὴν ἐπικοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς ἢ σχισματικούς, εἶναι πλανεμένοι καὶ ἔχουν ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν».

Τὸ προέχον διὰ τὸν Σεβ. Μ. εἶναι ἡ ἐπικοινωνία, τὴν ὁποίαν οὐδόλως ἀναφέρει ὁ ἅγιος στὸ ὑπ' ὄψει κείμενον· ἀντὶ αὐτῆς ἔχει τὴν φράσιν: «ὑπὲρ αὐτὸν ἐργαζόμενος». Αὐτὸ ὁμως καθόλου δὲν σημαίνει ἀντι-παραδοσιακὴ συμπροσευχὴ καὶ λοιπὴς κραυγαλέες ἀντικανονικότητες. Ἡ ἐρμηνεία τοῦ Σεβ. ἐπιχειρεῖ νὰ παρουσιάσῃ τὸν ἅγιον ἐφάμιλλον τῶν συγχρόνων οἰκουμενιστῶν!

Γράφει ὁ Ἅγιος. «Οἱ διδάσκαλοι τοῦ μίσους εἰσὶ μαθηταὶ τοῦ πονηροῦ». Καὶ ἐρμηνεύει ὁ Σεβ. Μ. «Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν θέλουν ἐπικοινωνία εἶναι «διδάσκαλοι μίσους» καὶ κατ' ἐπέκτασιν «μαθηταὶ τοῦ πονηροῦ», δηλαδὴ τοῦ Διαβόλου». Καθαρὴ δηλαδὴ διαστρωφὴ τῶν λόγων τοῦ ἁγίου.

Δυστυχῶς ὁ Σεβ. Μ. ὅποιον δὲν ἐπικοινωνεῖ μετὰ τῶν αἰρετικῶν — καὶ μᾶς εἰδείξε διὰ τῆς ὑπογραφῆς του στὸ Σαμπέζι τὸ 1990 πὼς ἐννοεῖ αὐτὴν τὴν ἐπικοινωνίαν — τὸν θεωρεῖ «διδάσκαλον μίσους», διότι δῆθεν ἔτσι τὸν θεωρεῖ ὁ ἅγιος Νεκτάριος!

Ἐὰν ἀγαποῦσε ἀλήθειαν ὁ Σεβ. καὶ ἤθελε νὰ εἶναι ἀντικειμενικός, πρεπε νὰ παραθέσῃ ἀπὸ τὸ ἴδιο ἔργον τῆς Ποιμαντικῆς τοῦ ἁγίου τὴν σελίδα 219, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναλίσκει ὁ ἅγιος τὴν ἰδανικὴν εἰκόνα τοῦ ἐπισκόπου ἐνώπιον τῶν αἰρετικῶν. Σαφῶς τὸν θέλει λοιπόν, ἀρχιστράτηγον πολεμοῦντα μετὰ πείρας καὶ ἡρωϊσμοῦ τὰ πλῆθη τῶν κακοδόξων. Τὸν θέλει: «τοξότην, σφενδονήτην, ταξίαρχον, λοχαγόν, στρατιώτην, στρατηγόν, πεζόν, ἵππεα, ναυμάχην καὶ τειχομάχην». Τὸν θεωρεῖ, ὥς ἀναφέρεται στὸν τίτλον τοῦ σχετικοῦ κεφαλαίου «... ἀγρυπνεῖν ἐπὶ τῆς ποιμένης καὶ ὑπερμαχεῖν τῆς πίστεως κατὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ ἀπίστων».

Ἀλλοίμονον ἂν ὁ ἅγιος ἐκήρυττε μόνον ἀγάπην ἐναντὶ τῶν αἰρετικῶν, ὥς ἠθέλησε νὰ τὸν παρουσιάσῃ ὁ ἅγιος Μελέτιος. Πλὴν τοῦτου ἡ ἀπόκρυψις τοῦ ἀνωτέρω κειμένου τοῦ ἁγίου δημιουργεῖ πολλὰ ἐρωτηματικά διὰ τὸν τρόπον ἐργασίας τοῦ Σεβασμιωτάτου...

Πὼς κερδίζουν οἱ αἰρετικοὶ ἐκ τῶν διαλόγων

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος στὸ ἔργο του «Περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος», τόμ. Α', σσ. 8-10 (καὶ ὅχι 159-63 ὥς γράφει ὁ Σεβ. Μ.· εἰς τὰς σελίδας αὐτὰς περιγράφει τὰς δογματικὰς καὶ ἠθικὰς πτώσεις δεκάδων παπῶν τῆς Ρώμης!) ἀσχολεῖται μὲ τοὺς ὁρους ἐνώσεως Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, καταλήγων ὥς ἐξῆς:

«Ἐνὸσω τὰ μὲν κύρια αἷτια τοῦ χωρισμοῦ μένωσι τὰ αὐτά, αἱ δὲ Ἐκκλησίαι ἀντέχωνται τῶν ἑαυτῶν, ἡ ἔνωσις εἶναι ἀδύνατος. Ἵνα θεμελιωθῇ ἔνωσις, πρέπει αὕτη νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν ἄλλως πᾶς πόνος μάταιος». Ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρει καὶ κάτι σημαντικὸν ποὺ παρέλειψε νὰ σημειώῃ ὁ Σεβ. Γράφει: «... Ἵνα δὲ τελεσθῇ ἔνωσις, δεόν αἱ παραχωρήσεις νὰ αἴρῃσι τὰ κύρια αἷτια τοῦ χωρισμοῦ· αἱ παραχωρήσεις ἔσονται τοιαῦται, ὅταν ὁ πᾶς παραχωρῇ ἐκ τῶν ἑαυτοῦ (δὴλ. ἐκ τῶν κακοδόξων προσθηκῶν καὶ νεωτερισμῶν του, σημ. ἡμ.) καὶ οὐχὶ ὅταν ἀνέχεται τὰ καλῶς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κείμενα».

Τοὺς ἀνωτέρω συλλογισμοὺς τοῦ ἁγίου ὁ Σεβ. Μ. δέχεται ὅτι ἰσχύουν ἀκριβῶς καὶ σήμερα εἰς τοὺς διαλόγους μετὰ τῶν παπικῶν καὶ Μονοφυσιτῶν. Καὶ συνεχίζει: «Ἄν οἱ ἐτεροδόξοι ἐμμένουν στὴν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας τους, καὶ συνεπῶς φαίνεται ὀλοκάθαρα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅτι «πᾶς κόπος μάταιος», τί λόγο ὑπάρξεως ἔχουν οἱ διάλογοι καὶ οἱ ἐπικοινωνίες μὲ τοὺς ἐτεροδόξους, αἰρετικούς καὶ σχισματικούς;»

Καθ' ἡμᾶς δὲν ἔχουν λόγον πρὸ πολλοῦ, διότι ἔχει ἀποδειχθῇ περιτράνως ἡ ἐμμονὴ τῶν αἰρετικῶν στὴν πλάνη τους, διὸ καὶ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ Παῦλιος λόγος «παραιτοῦ». Διὰ τοὺς αἰρετικούς ὁμως οἱ διάλογοι ἔχουν λόγον ὑπάρξεως, ἀφοῦ συνεχῶς ἀναγκάζουν τοὺς Ὁρθοδόξους σὲ ὑποχωρήσεις!

Ὁ Σεβ. ὁμως διὰ νὰ στηρίξῃ τὴν θέσιν του περὶ συνεχῶς διαλόγου ἀνεξαρτήτως ἀποτελεσμάτων(!), ἐπιστρέφει στὴν «Ποιμαντικὴν» τοῦ ἁγίου, ὅπου ἀναφέρει τὰ ἐξῆς: «Διὰ τῆς ἀγάπης ἐστὶ λίαν πιθανόν (ὁ ἐπίσκοπος) νὰ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὴν ἐξ ἐσφαλμένης περιωπῆς κρίνουσαν δογματικὸν τι ζήτημα ἐτεροδόξον Ἐκκλησίαν». Καὶ σχολιάζει: «Ὅσο καὶ ἂν φαίνεται "ἀδύνατο" καὶ "κόπος μάταιος" ἐστὶ λίαν πιθανόν».

Ἡ Ἱστορία ὁμως ἀπέδειξε ὅτι ὄχι μόνον τῆς ἀπορρίψεως τῶν πλανῶν τῆς δὲν ἀνεφάνη ἐκ μέρους τῆς Ρώμης, ἀλλὰ τὸ ἀκριβῶς ἐναντίον! Καὶ τελικῶς τὸν Ἰούνιον τοῦ 1990 κατάρθρωσε καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐκ μέρους τῶν περισσοτέρων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας»! Ὁ καθηγητὴς καὶ πρωτοπρεσβύτερος π. Θεόδωρος Ζήσης σχολιάζων τὸ γεγονός γράφει:

«Διὰ πρώτην φορὰν καὶ ἐπὶ ἀθετήσει ὄχι μόνον τῆς σταθερᾶς καὶ καθηγιασμένης πατερικῆς παραδόσεως αἰώνων ἀλλὰ καὶ προσφάτων πανορθοδόξων Δηλώσεων καὶ Ἀποφάσεων, ὁρθόδοξοι θεολόγοι ἀρνοῦνται ὅτι ἡ ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, διότι αἱ διατυπώσεις τοῦ κειμένου σημαίνουν ὅτι αὕτη συναποτελεῖ μετὰ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν καὶ εἶναι ἀπὸ κοινοῦ πρὸς αὐτὴν ὑπεύθυνος διὰ τὴν τήρησιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Ἡ διδασκαλία τῶν μεγάλων ἁγίων καὶ πατέρων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ὅτι οἱ Λατίνοι εἶναι σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοὶ συγχρόνως ἐγκατελείφθη καὶ ἡχρηστέυθη. Εἶναι λοιπόν ἀποστολικὴ πίστις τὸ Φιλιόκβε, τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ ἀλάθητον τοῦ πάπα, τὸ καθαρτήριο πῦρ, τὰ ἄζυμα, ἡ κτιστὴ Θεία Χάρις, ἡ διάσπασις τῶν μυστηρίων τῆς μυσήσεως καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἄλλων

καινοτομιῶν; Θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ψευδοσύνοδον Φερράρας - Φλωρεντίας; Δὲν προετοιμάζουν τὸ ἔδαφος ἔτσι διὰ τὴν ἐλαχιστοποίησιν τῶν μελλουσῶν νὰ συζητηθοῦν μεγάλων διαφορῶν, ἐφ' ὅσον ἡ ἀληθὴς ἀποστολικὴ πίστις δὲν εὐρίσκεται μόνον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν, ἔχουσιν ἐπίσης ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ μεταδίδουσιν τὴν ἀγιαστικὴν Χάριν; Εἶναι φοβερὰ ἡ διατύπωσις τοῦ κειμένου τοῦ Βalamand: «ἐκατέρωθεν ἀναγνωρίζεται ὅτι ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του — ὁμολογία τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, κυρίως εἰς τὴν μίαν ἱερωσύνην τὴν τελοῦσαν τὴν μίαν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῶν ἐπισκόπων — δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι σαφές ὅτι ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου ἀποκλείεται πᾶς ἀναβαπτισμός. Διὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν λόγον ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουν ἐαυτὰς ἀμοιβαίως ὡς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας...». Ὁ ὁμολογιακὸς συγκριτισμὸς καὶ ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογικὴ σύγχυσις ἄρχισαν νὰ ἀποδίδουν καρπούς. Ἡ Ὁρθόδοξος λοιπόν, Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, φύλαξ καὶ οἰκονόμος καὶ διαχειριστὴς τῆς Χάριτος καὶ τῆς ἀποστολικῆς πίστεως, ἀλλὰ μέρος μόνο τῆς Ἐκκλησίας, τμῆμα τῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν γνωστὴν θεωρίαν τῶν κλάδων». (Χριστιανική, 8.5.'97).

Δὲν πιστεύομεν νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τὸν Σεβ. Μ. καὶ ὁ π. Θεόδωρος «ζηλωτὴς οὐ κατ' ἐπίγνωσιν»...

Ἐδῶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Σεβ. Μ. τὸν πατριάρχην τῶν Κοπτῶν τὸν ἀποκαλεῖ «ἀγιώτατον» στὴν Ἐκθεσίᾳ του πού υπέβαλε στὴ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας του! (Βλ. Πληροφορία, Δεκ. '90). Ἀλλὰ καὶ τὸν αἰρετικὸν πάπα Ρώμης ἀποκαλεῖ «ἀγιώτατον», τὸν δὲ καρδινάλιον Βίλλεμπράνς ἀποκαλεῖ «ἐκκλημπρότατον» τοῦ ὁποίου τὴν ἐπίσκεψιν στὴν πατρίδα μας τὴν θεωρεῖ «ἀναμφιβόλως ἱστορικὸν γεγονὸς!» (Ἐκκλησία, 1979, σ. 284), (Ἐπισκόπους Καλλιπῖου Πενταπόλεως, Τὸ μωρὸν ἄλας, σ. 13).

Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῶν συνεχῶν διαλόγων καὶ τῆς περιφρονήσεως τοῦ Ἀποστολικοῦ: «μετὰ πρώτῃν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ». Ὅταν μάλιστα οἱ ἐνεργοῦντες αὐτοὺς δὲν διαθέτουν ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ διάθεσιν ὁμολογίας, καταντοῦν οἱ ἴδιοι αἰρετικοὶ στὴν προσπάθειά τους νὰ σώσουν τοὺς αἰρετικούς!

Πλὴν ὅμως τῶν ἀνωτέρω τό: «ἐστὶ λίαν πιθανόν» ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος τὸ ἔγραψε γενικῶς διὰ πᾶσαν αἵρεσιν τὸ ἔτος 1898. Μετὰ ὅμως ἀπὸ 13 ἔτη, (1911) μετὰ ἀπὸ ἐμβριθῆ μελέτην περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος τόνισε: «... ἡ ἔνωσις εἶναι ἀδύνατος... πᾶς κόπος μάταιος».

Ἐδῶ ἔπρεπε νὰ σταθῇ ὁ Σεβ. καὶ ὄχι νὰ ἀντιστρέψῃ τὴν σειρὰν τῶν λόγων τοῦ ἁγίου. Ἐὰν τὸ 1911 ὁ φωστὴρ τῆς Αἰγίνης ἐτόνιζε τό: «πᾶς κόπος μάταιος», σήμερα, μετὰ ἀπὸ τόσες ἀποδείξεις τῆς ἀμετανοήσιας καὶ τῆς αὐξανομένης κακοδοξίας τῆς Ρώμης, ἀλλὰ καὶ τῶν Μονοφυσιτῶν, πῶς περιφέρει ὡς λάβαρον τό: «ἐστὶ λίαν πιθανόν»;

Οἱ ἄνευ ἀγάπης καὶ ὀρθοδοξίας «στρατηγικὲς»

Καταλήγοντας τὸ ἄρθρο τοῦ ὁ Σεβ. Μ. γράφει ὅτι στοὺς πολέμους ἐφαρμόζεται πάντοτε μία «στρατηγική». Τὸ αὐτὸ γίνεται, τονίζει, καὶ στὴν πνευματικὴν ζωὴν. Συμφωνοῦμε ἀπολύτως. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων τοῦ ἀναφέρει ἓνα περιστατικὸ ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ, ὅπου δύο Μοναχοὶ καθ' ὁδὸν συναντοῦν ἓνα ἱερέα εἰδώλων. Ὁ πρῶτος τοῦ ὁμιλεῖ ἄσχημα μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν χτυπήσῃ πολὺ ὁ ἱερεὺς. Ὁ δεῦτερος πού ἤρχετο μετὰ, τὸν χαιρετᾷ εὐγενικῶς καὶ τοῦ λέει: «Σὲ λυπᾶμαι, γιατί δὲν τὸ ἔχεις καταλάβει, ὅτι ὁ κόπος σου θὰ πάει χαμένος». Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ κατανυγῇ ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ δευτέρου Μοναχοῦ καὶ νὰ γίνῃ χριστιανὸς καὶ Μοναχός.

Ἐν πρώτοις πιστεύομεν ὅτι τὰ τῆς πνευματικῆς ζωῆς περιστατικὰ δὲν ἀναλογοῦν οὔτε μεταφέρονται ἀκριβῶς στὰς σχέσεις Ὁρθοδοξίας καὶ αἵρέσεως. Παρὰ ταῦτα καὶ στὸ συγκεκριμένο παράδειγμα δὲν εὐρίσκει δικαίωσιν ἡ «στρατηγική» τοῦ Σεβ. Καὶ τοῦτο διότι, οἱ χειριζόμενοι σήμερα τὸν διάλογον Ὁρθόδοξοι, ἀντὶ νὰ πούν στοὺς αἰρετικούς — σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ Γεροντικοῦ — «ὁ κόπος σας θὰ πάει χαμένος» στὴν αἵρεσι πού εὐρίσκεσθε, τοὺς λένε: «Δὲν χρειάζεται νὰ κοπιᾶτε»· εἰσθε καὶ σεῖς Ἐκκλησία. Συνεπῶς μὴ ταλαιπωρεῖσθε μὲ ἐπιστροφές, ὁμολογίας, βαπτίσεις. Τὰ ἔχετε ὅλα, ὅπως ἐμεῖς! Καὶ ἔτσι ἀντὶ νὰ φέρουν τὸν αἰρετικὸν στὴν Ὁρθοδοξίαν, τοὺς βγάζει ὁ αἰρετικὸς ἐξ αὐτῆς...

Ἡ «στρατηγική» τοῦ πολέμου τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν αἱρέσεων εἶναι εἰς ἡμᾶς δοσμένη ἐκ τῶν ἁγίων Πατέρων. Ποτὲ δὲν θὰ πρέπει νὰ διαλέγεται ὁ ὀρθόδοξος μὲ τὸν αἰρετικὸν «ἐπὶ ἴσοις ὄροις». Ἀπὸ τὴν ὥρα πού θὰ τοῦ γίνῃ αὐτὴ ἡ παραχώρησις, θ' ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαι καὶ θὰ ἔχωμε τὰ σημερινὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβ. τολμᾷ νὰ ἀναφερθῇ καὶ εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον γράφων: «Ὁ ἅγιος ἀπόστολος Ἰωάννης «πλήρης ὢν τῆς ἀγάπης, πλήρης γέγονε καὶ τῆς θεολογίας». Καὶ λοιπόν; Μήπως καὶ οἱ σύγχρονοι οἰκουμενισταὶ εἶναι «πλήρεις θεολογίας», ἐπειδὴ φαντάζονται ὅτι ἔχουν ἀγάπην; Τί θέλει νὰ εἴπῃ μὲ τὴν ἀσχολίαστον αὐτὴν πρότασίν του;

Ὁ Ἰωάννης, ὁ πλήρης ὢν ἀγάπης, ὅταν εἰσῆλθεν κάποτε εἰς βαλανεῖον διὰ νὰ λουσθῇ καὶ εἶδε ἐντὸς αὐτοῦ τὸν αἰρετικὸν Κήρινθον, ἔφυγε ἀμέσως εἰπών: «φύγωμεν μὴ καὶ τὸ βαλανεῖον συμπέσῃ, ἔνδον ὄντος Κηρίνου, τοῦ τῆς ἀληθείας ἐχθροῦ!» (Ἀγ. Εἰρηναῖος, Ἑλεγχος, 3, 3, 4).

Τὸ περίεργον μὲ τὸν Σεβ. Μ. εἶναι ὅτι, ἐνῶ ἐμφανίζεται θερμὸς θιασώτης τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς αἰρετικούς, ὁ ἴδιος δὲν τὴν δείχνει οὔτε στοὺς ἐγγύς αὐτοῦ ὁμοδόξους τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου. Καὶ ἐνῶ δέχεται ὡς ὀρθοδόξους τοὺς Μονοφυσίτας, τοὺς Παλαιοημερολογίτας θεωρεῖ: «παράνομον συναγωγὴν μὲ ἀρχιερεῖς χωρὶς ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ ἀρχιερωσύνην καὶ κληρικούς μὲ ἀνυπόστατον ἱερωσύνην» (Τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, σ. 37, πολυγραφ.). Τὸν πατριάρχην ὅμως Δημήτριον, τὸν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ

ἀποστάτου Ἀθηναγόρου βαδίσαντα τὸν θεωρεῖ ὁμολογητὴν ποὺ ἡ πορεία του ἔκανε «τὰ μακάρια πνεύματα τῶν ἐν Κων/λει ἀθλησάντων ἁγίων Πατέρων ... νὰ σκιρτήσουν καὶ νὰ χορεύσουν ἀγαλλόμενα...»! Καὶ πῶς ὄχι, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἰδίου «ἐν τῷ προσώπῳ του ἡ Ἐκκλησία Κων/λεως ζωογονεῖ τὴν ὑπ' οὐρανὸν Ὁρθοδοξίαν»!!! (Ὁρθ. Τύπος 15.12.'73, σ. 8).

Ἀντιθέτως ὅσοι ἀγωνίζονται νὰ τηρήσουν τὰς ἱερὰς παραδόσεις, ὅπως εἶναι οἱ Ζηλωταὶ πατέρες τοῦ ἁγίου Ὁρους, σκιαγραφοῦνται ὡς ἐξῆς ἀπὸ τὸν κ. Μελέτιον εἰς δοθεῖσαν ὁμιλίαν του εἰς τὸν «Παρνασσόν» τὸ 1980. «Δηλαδή μετὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Διαβόλου οἱ μοναχοὶ ἀπέρριψαν τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν ὑπακοή, ἀμέλησαν γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς προσευχῆς, καὶ ἀγωνίζονται, ἢ μᾶλλον παρηγοροῦνται ὅτι ἀγωνίζονται γιὰ τὴν περιφρούρησι τῆς πίστεως. Αὐτοὶ εἶναι οἱ «ζηλωτές». Καρπὸς τῆς ἐνεργείας τοῦ Διαβόλου. Διάλυσι τοῦ Ἁγίου Ὁρους!!!

Ἀπὸ δὲ τὸ 1976, ἀρχιμανδρίτης ὢν, εἶχε γράψει γιὰ τοὺς ἐν κόσμῳ Παλαιοσημερολογίτας «...ὅτι ἐνεργεῖ μέσα τους τὸ δαιμονικὸν τάγμα τῶν σχισμάτων...»! Αὐτὸς εἶναι ὁ πλήρης «ἀγάπης», «διακρίσεως» καὶ «στρατηγικῆς» λόγος τοῦ κ. Μελετίου διὰ τοὺς πιστοὺς ποὺ ἀγωνίζονται διὰ τὴν πατρῶαν εὐσέβειαν. Πῶς εἶναι δυνατόν, λοιπόν, νὰ μὴ γίνη ἡ ἔνωσις μετὰ... παντὸς αἰρετικοῦ, ὅταν οἱ «κορυφαῖοι» τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας ἐμφοροῦνται ὑπὸ τοιούτων ἀντορθοδόξων φρονημάτων;

Ἑρμηνεύοντας τὸ «χάραγμα»

Βαθυτάτην ἀπογοήτευσιν καὶ θλίψιν προεκάλεσε ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ κ. Σεραφεῖμ περὶ τῆς Συνθήκης Σένγκεν καὶ τοῦ νόμου περὶ προστασίας τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὸ ἠλεκτρονικὸν φακέλλωμα κ.λ.π.

Καίτοι ὁ καθηγούμενος π. Νεκτάριος Μουλατσιώτης τὴν ἀνῆρσε ἐπιτυχῶς πρὸ τῆς κυκλοφορίας της, οὐδεὶς τῶν ἱεραρχῶν συνεκινήθη! Ἡ ἀντίδρασις τοῦ Καθηγουμένου ἦτο ἐπιβεβλημένη, καθόσον διὰ τῆς Ἐγκυκλίου κηρύσσεται ὅτι δὲν ὑπάρχει σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς ἐξωτερικὸν σφράγισμα καὶ ὅτι «οὐδενὸς εἰδους σφράγισμα δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ καταστήσῃ ἀνεργὸ τὴν σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ» (τὸ ἅγιον μῦρον). Ἀναιρῶν τὴν ἀνωτέρω θέσιν ὁ π. Νεκτάριος παρατηρεῖ: «Ἡ Ἀποκάλυψη εἶναι ξεκάθαρη. Ἐξωτερικὸ χάραγμα θὰ εἶναι καὶ ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου μετὰ τὸν ἀριθμὸ 666. Δὲν γράφει ἡ Ἀποκάλυψη ὅτι θὰ ζητηθῇ ἡ ἐκουσία ἄρνησις, ἀλλὰ ὅτι «θὰ ποιεῖ πάντας ἵνα λάβωσι» (ἐξωτερικὸν σύμβολο - χάραγμα) «ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων» καὶ γιὰ ὅποιους τὸ δέχονται πληροφορεῖ ὅτι «ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰῶνων ἀναβαίνει, καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς». Εἶναι ἀκριβῶς συμβολικὸ ἐξωτερικὸν χαρακτήρα, ὅπως τὸ χρῖσμα, μετὰ πνευματικὴν ὁμῶς, ἐσωτερικὴν προέκτασι - ἐπίπτωσι. Ὅπως χριώμεθα ἐξωτερικὰ μὲν, συμβολικὰ καὶ σφραγιζόμεθα μετὰ

τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔτσι καὶ ὅταν λάβουμε ἐξωτερικὰ τὸ χάραγμα μετὰ τὸν ἀριθμὸ 666, διώχνουμε ἐσωτερικὰ τὴν Χάρη καὶ ἐγκαθιδρύεται ὁ διάβολος... Ἐδῶ κηρύσσεται αἵρεσις καὶ μάλιστα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ».

Ἐν συνεχείᾳ σχολιάζει ἐπιτυχῶς καὶ ἄλλα ἀντορθόδοξα σημεῖα τῆς Ἐγκυκλίου, τὰ ὅποια ἐλλεῖπει χώρου, ἐλπίζομε νὰ δημοσιεύσωμε προσεχῶς. Εἰς ἀπάντησιν ἡ Σύνοδος του ἄρχισε τὸν διωγμὸν του! Διὰ μίαν ἀκόμη φορὰ ἀπεδείχθη ὅτι οἱ πιστοὶ τοῦ πατρώου ἑορτολογίου καὶ οἱ Ἐπίσκοποι τῶν ὀρθοτομοῦν καὶ ἐδῶ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας τῶν ἁγίων Πατέρων μας.

Ἡ παγίδα τῆς συμφωνίας Σένγκεν

Ἐχουν περάσει μόλις 176 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Ἑλλάδα καὶ οἱ Ἕλληνες ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν.

Μήπως οἱ «φίλοι» μας οἱ Εὐρωπαῖοι μετανόησαν ποὺ τελικὰ ἐλευθερωθήκαμε; Μήπως θέλουν νὰ μᾶς ἐξαφανίσουν φέρνοντας τοὺς Τούρκους ξανά πίσω στὴν Ἑλλάδα; Φυσικὰ κατὰ τέτοιον δὲν μπόρεῖ νὰ συμβεῖ διὰ πολέμου, διότι ἡ περιοχὴ εἶναι «ἐπικίνδυνη».

Εὐκολὸς ὁμῶς καὶ ἀναίμακτος τρόπος ἐπιστροφῆς τῶν Τούρκων στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ εἰσόδός τους στὴν Ε.Ο.Κ. καὶ ἡ ἄμεση ἀποδοχὴ καὶ ὑπ' αὐτῶν τῆς Συμφωνίας Σένγκεν, ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν, καταργεῖ τὰ σύνορα καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἐλεύθερη μετακίνησι τῶν πληθυσμῶν.

Σκεφθήκατε λοιπὸν τότε τί θὰ συμβεῖ; Ὅτι θὰ συνέβαινε ἂν ἀνοίγαμε ἐλεύθερα τὰ σύνορά μας μετὰ τὴν Ἀλβανία καὶ τὴν Βουλγαρία. Βέβαιον καὶ σίγουρον εἶναι ὅτι λεγεῶνες Τούρκων θὰ καταφθάσουν τότε στὰ «πατροπαράδοτα» ἐδάφη των, ὅπως ὀνομάζουν τὴν Ἑλλάδα μας.

Βλέπω ξανά τὰ Γιάννενα ν' ἀποκτοῦν Πασά καὶ ἡ Ἑλλάδα νὰ γεμίζει μιναρέδες. Ἄν δὲ οἱ Εὐρωπαῖοι δοῦν ὅτι οἱ Τούρκοι κατεθύνονται καὶ πρὸς τὴν Εὐρώπη, τότε θὰ κλείσουν τὰ σύνορά τους βγάζοντας τὴν Ἑλλάδα γρήγορα ἐξω ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Κ. Ἀλλὰ σὲ μᾶς θὰ ἔχουν μείνει φυσικὰ οἱ Τούρκοι καὶ ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία θὰ ξαναζωντανέψει!

Ἑλλήνες ξυπνεῖστε! ἡ συμφωνία Σένγκεν δὲν εἶναι μόνον ἡ ταυτότητα μετὰ τὸ 666 καὶ τὸ ἠλεκτρονικὸ φακέλλωμα. Ἡ συμφωνία Σένγκεν εἶναι ἡ καταστροφὴ τῆς χώρας μας διότι προβλέπει ἐξυπνα καὶ πονηρὰ τὴν ἀναίμακτη ἐπιστροφή τῶν Τούρκων στὴν Ἑλλάδα. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμφωνία Σένγκεν.

Ἑλλήνες ἀντιδρᾶστε! εὐρισκόμεθα πρὸ ἐθνικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ κινδύνου καὶ οἱ πολιτικοὶ μας, ἐκτὸς ὁρισμένων, μᾶς κρύβουν τὴν ἀλήθεια. Ἄν ὑπογραφεῖ ἡ συμφωνία Σένγκεν θὰ ἐξαφανισθοῦμε χωρὶς πόλεμον, χωρὶς αἷμα.

Ἑλλήνες σῶστε τὴν χώρα μας.

Ἀρχιμ. Νεκτάριος. Καθηγούμενος

Ἱ. Μονῆς Ὁσίου Σεραφεῖμ

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης - Τιμὴ τεύχους 25 δρχ.

Διεύθυνσις: Ἱερὰ Μονὴ Εὐαγγελισμοῦ - Τ.Θ. 27. 844 00 - ΠΑΡΟΣ

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίνθης 7, 105 53 - Ἀθήνα - Τηλέφ. 32.16.295